

saadan, at de skulle være enige med Sysselemændene. Sysselemanden — eller, inden vi blive vant til dette Navn, Politimesteren — skal gøre Indstilling til de kommunale Raad om Ansættelsen. Hvis de saa blive enige derom, er vedkommende antagen. Men hvis de ikke blive enige, gaar Sagen til Ministeren. Det vil med andre Ord sige, at den virkelige Kaldsret er hos Ministeren. Vi have i Forvejen saa mange Forhold, hvor der gøres Indstilling, og hvor en Ting forelægges for en, men hvor Afgørelsen ligger et andet Sted, og det synes jeg, vi skulde se at komme bort fra. Lad os faa Myndighedsomraaderne saaledes afgrænsede, at man ved, hvor langt enhver Autoritets Afgørelsesret strækker sig. Derfor er vort Forslag i alle Henseender det klareste, det sikreste og efter min Mening det mest frisdede og ogsaa det mest praktiske.

Man har sagt: Ja, I holde paa, at Amtsraadene skulle have denne Afgørelse, men man kender jo nok det, at Stemmerne i Amtsraadene kunne komme til at staa lige, og saa skal Afgørelsen alligevel gaa til Ministeren, det er da altsaa ikke nogen ideal Afgørelse. Jeg vil sige dertil: Nej, det skal Gud vide, at det ikke er saa meget rart, men vi haabe jo, og vort Arbejde vil ogsaa gaa ud paa at faa en anden Sammensætning af Amtsraadene. Der er en begrundet Forventning om, at vi inden en ikke alt for lang Aarrække maa faa Amtsraadene sammensatte efter saadanne Valgretsbestemmelser og saadanne Grundregler, at dette Forhold med de to Halvdele, som kunne bremse Sagerne og henlægge dem til Ministerens Afgørelse, maa forsvinde, og vi faa rimelige Regler for Amtsraadene, saa at vi med fuld Fortrøstning kunde lægge Sagerne i deres Haand. Og naar der nu her er Tale om et Lovgivningsarbejde, som gerne skulde holde for Menneskealdre, mener jeg, det ikke bør afskrække os, at Amtsraadene ikke ere en saadan Institution, som vi haabe, de skulle blive inden ret længe.

Jeg kan derfor, fra hvilket Synspunkt jeg end ser paa Sagen, kun anbefale ærede Medlemmer at følge Flertallet i disse efter min Mening ret vigtige Afgørelser, som der knyttes en betydelig Interesse til omkring i Landet.

Det ærede Medlem for Frederikssund (Berg), som jeg ikke ser her i Dag, raadede os meget pænt til at tage vort Forslag om Politiet tilbage. (*En Stemme*: Det var Forslaget om de gejstlige Retter!). Nej, det var Forslaget om Politiet. (*Berg*: Det var Forslaget om de gejstlige Retter!) Ja, lad det saa være Forslaget om de gejstlige Retter. Men dertil vil jeg sige til det ærede Medlem, der nu endelig er kommet her ind, at det kunde han lide, men det kunne vi ikke føje ham i. Hvis vi vilde tage vort Forslag tilbage, saa det ganske rigtigt pænere ud, naar han stemte for Ministerens Forslag, og saa kunde han anføre nede i Frederikssund, at der var ingen, der stemte anderledes, og saa slap han grumme nemt over den Ting. Fra det ærede Medlems Synspunkt forstaar jeg Raadet, men for os andre stiller det sig ikke saadan. Vi tro, at Befolkningen knytter Forventninger til, at vi paa disse praktiske og overskuelige Omraader, hvor Realiteterne ligge klart for Dagen, og hvor ethvert Menneske i Landet kan danne sig en Mening, ville hævde de Krav, som Befolkningen, efter min Mening med fuld Ret, har stillet til os og vil blive ved at stille til os. Derfor anbefaler jeg disse Forslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Siden jeg sidst havde Ordet, har et Par ærede Medlemmer udtalt sig til Fordel for Afskaffelsen af gejstlige Retter, men disse to ærede Medlemmer have i deres Udtalelser — den enes Foredrag har jeg gennemlæst, den sidstes har jeg hørt — ikke paa noget Punkt søgt at afkræfte, hvad jeg sagde i mit første Foredrag om Flertallets Udvalgsbetænkning. Flertallet siger i sin Betænkning, at disse gejstlige Retter dømme ikke i egentlig kirkelige Spørgsmaal, og det anfører en Grund hvorfor, og denne Grund har jeg vist ikke er holdbar, fordi Spørgsmaalet om Altergang er henvist til administrativ Afgørelse og overhovedet ikke er Genstand for Domsafgørelse. Altsaa, den Paastand, som de to ærede Medlemmer sammen med Flertallet har fremsat i Betænkningen, holder ikke Stik. Dernæst have de samme to ærede Medlemmer sammen med Flertallet i Betænkningen sagt,